BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 31 marca 1950 | Nr 5 | Poz. 71—86

TREŚĆ:

71.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 10 marca 1950 r.

w sprawie zagospodarowania niektórych kategorii majątków znajdujących się w ewidencji urzędów likwidacyjnych

W celu należytego zagospodarowania niektórych kategorii majątków, znajdujących się w ewidencji urzędów likwidacyjnych, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów postanawia co następuje:

§ 1. 1) Minister Finansów przekaże — w terminie do dnia 30 czerwca 1950 r. w zarząd właściwych terytorialnie gmin, nieruchomości zarówno zabudowane jak i nie zabudowane, które znajdują się w bezpośredniej faktycznej dyspozycji urzędów likwidacyjnych bądź jako stanowiące własność Skarbu Państwa, bądź też jako pozostające w zarządzie Skarbu Państwa.

2) Minister Finansów w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej, za zgodą Rady Państwa, ustali tryb przekazywania nieruchomości, o których mowa w ust. 1.

3) Minister Administracji Publicznej może wyłączyć poszczególne nieruchomości spod przekazania w zarząd gminom i wskazać osoby prawne lub organizacje społeczne, którym nieruchomości te mają być przekazane.

§ 2. Hotele, znajdujące się w ewidencji urzędów likwidacyjnych, Minister Finansów przekaże w trybie określonym w § 1-ym instytucjom, wskazanym oddzielną uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

§ 3. 1. Minister Finansów w porozumieniu z Ministrami Handlu Wewnętrznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych powoła — w terminie do dnia 31 maja 1950 r. — komi-

sje dla przeprowadzenia kwalifikacji i segregacji czynnych i nieczynnych młynów, kaszarń, wiatraków, mleczarń, serowarń, piekarń, masarń i przetwórni owocowo-warzywnych oraz zakładów handlowych i usługowych, pozostających w ewidencji urzędów likwidacyjnych, a dotąd nieprzekazanych w zarząd właściwym organizacjom gospodarczym oraz dla wytypowania:

a) młynów, kaszarń i wiatraków do przekazania w zarząd Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska" lub Państwowym Gospodarstwom Rolnym,

b) przetwórni Owocowo - Warzywnych — do przekazania w zarząd Centrali Ogrodniczej — Przedsiębiorstwo Państwowe Spółdzielcze,

c) mleczarń i serowarń — do przekazania w zarząd Centrali Spółdzielni Mleczarsko - Jajczarskich,

d) piekarń i masarń — do przekazania w zarząd CRS „Samopomoc Chłopska" — lub Centrali Spółdzielni Spożywców „Społem",

e) zakładów handlowych (nie wyłączając drogerii) oraz zakładów usługowych (nie wyłączając zakładów gastronomicznych) — do przekazania jednostkom handlu uspołecznionego, wskazanym przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

2) Minister Finansów w porozumieniu z Ministrami Handlu Wewnętrznego oraz Rolnictwa i Reform Rolnych ustali w drodze zarządzenia tryb powoływania komisji i zasady ich postępowania.

3) Wykazy przedsiębiorstw, wytypowanych do przekazania, zostaną bezzwłocznie przedstawione organizacjom wyżej wymienionym, które w ciągu jednego miesiąca od daty otrzymania tych wykazów winny przejąć przedsiębiorstwa w zarząd, a w przypadku uznania tych przedsiębiorstw za nienadające się do przejęcia, zawiadomić o tym właściwy okręgowy urząd likwidacyjny.

4) Wykazy przedsiębiorstw uznanych przez komisje (ust. 1) lub organizacje, dla których zostały te przedsiębiorstwa wytypowane (ust. 1 pkt. a), b), c), d) i e)) za nienadające się do przejęcia lub gospodarczo zbędne, winny być przedstawione Wojewódzkim Komisjom Planowania Gospodarczego (Biurom Regionalnym PKPG), które w ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania tych wykazów obowiązane są wskazać organizację lub instytucję, właściwą do przejęcia w zarząd przedsiębiorstwa, albo też określić sposób zabezpieczenia przedsiębiorstwa.

5) Przedsiębiorstwa uznane za nienadające się do uruchomienia lub gospodarczo zbędne, o ile co do nich nie zostały wydane dyspozycje określone w ustępie poprzedzającym, zostaną przez urzędy likwidacyjne zdemontowane, lokale przekazane do dyspozycji właściwym organom gminnym, urządzenia zaś nadające się do użytku zostaną przekazane organizacjom, wymienionym w ustępie 1-szym, o ile organizacje te wystąpią z odpowiednim wnioskiem w terminie określonym w ust. 3.

§ 4. 1) Minister Finansów przekaże — w terminie do 30 września 1950 r. Ministrowi Zdrowia w zarząd, który wykonywać będzie przedsiębiorstwo państwowe „Centrosan", wszystkie apteki wraz z wyposażeniem, urządzeniem i remanentami towarowymi, znajdujące się w ewidencji urzędów likwidacyjnych, bądź jako stanowiące własność Skarbu Państwa, bądź też pozostające w zarządzie państwowym.

2) Zarządzenie Ministra Finansów, wydane w porozumieniu z Ministrem Zdrowia, ustali tryb przekazywania aptek wraz z wyposażeniem, urządzeniem i remanentami towarowymi oraz zasady rozliczeń za remanenty.

§ 5. Przekazanie przedsiębiorstwa (§ 3 i 4) obejmuje również nieruchomość przynależną do tego przedsiębiorstwa i niezbędną dla jego eksploatacji.

§ 6. Umowy dzierżawy dotyczące przedsiębiorstw wymienionych w § 3 i 4, zawarte przez urzędy likwidacyjne z instytucjami, którym przedsiębiorstwa te mogą być przekazane w zarząd, zgodnie z postanowieniami niniejszej uchwały, na wniosek dzierżawcy o przekazanie mu przedsiębiorstwa w zarząd, ulegają rozwiązaniu z dniem przekazania przedsiębiorstwa w zarząd. Roszczenia Skarbu Państwa z tytułu czynszu dzierżawnego, jak również wzajemne roszczenia dzierżawcy (np. z tyt. nakładów lub zabezpieczenia) przejmującego przedsiębiorstwa w trybie niniejszej uchwały mogą ulec wzajemnemu zniesieniu.

§ 7. Przekazanie przedsiębiorstw, wymienionych w § 2—4, które znajdują się obecnie w użytkowaniu osób trzecich na podstawie umów dzierżawnych, zawartych z urzędami likwidacyjnymi lub na podstawie innych tytułów prawnych, nastąpi bezpośrednio po rozwiązaniu przez urzędy likwidacyjne istniejących umów dzierżawnych lub stosunków prawnych, opartych na innym tytule, na podstawie wytypowania przez komisje określone w § 3-cim lub zgodnie z przepisami § 2 i 4.

§ 8. Zarząd mienia opuszczonego, przekazanego w myśl §§ 1—4 niniejszej uchwały, będzie sprawowany zgodnie z postanowieniami art. 12 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87) z tym, że prawa i obowiązki urzędów likwidacyjnych, wynikające z powołanego dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich, a dotyczące obiektów przekazanych z mocy niniejszej uchwały, ciążą dalej na tych urzędach.

§ 9. 1) Minister Finansów powoła — w terminie do 31 maja 1950 r. — w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Administracji Publicznej komisje dla przeprowadzenia kwalifikacji i segregacji czynnych i nieczynnych zakładów drobnego przemysłu i warsztatów rzemieślniczych, pozostających w ewidencji urzędów likwidacyjnych, na szczątkowe i na takie, które, stanowiąc całość gospodarczą, nadają się do ich dalszego prowadzenia bądź w ramach gospodarki uspołecznionej bądź nieuspołecznionej oraz dla wytypowania, które z nich winny być przekazane Związkowi Spółdzielni Pracy, Centrali Spółdzielni Inwalidów, Centrali Rzemieślniczej lub dyrekcjom przemysłu miejscowego.

2) Minister Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym PKPG i Ministrem Administracji Publicznej ustali w drodze zarządzenia tryb powoływania komisji i zasady ich postępowania.

3) Wykazy tych zakładów i warsztatów, wytypowanych do przekazania zostaną bezzwłocznie przedstawione organizacjom wyżej wymienionym, które w ciągu jednego miesiąca od daty otrzymania tych wykazów winny przejąć w zarząd wspomniane zakłady lub warsztaty, a w przypadku uznania tych zakładów lub warsztatów za nienadające się do przyjęcia, zawiadomić o tym właściwy urząd likwidacyjny.

4) Wykazy zakładów i warsztatów uznanych przez komisję (ust. 1) lub organizację, dla których zostały te zakłady i warsztaty wytypowane, za nienadające się do przejęcia lub gospodarczo zbędne, winny być przedstawione Wojewódzkim Komisjom Planowania Gospodarczego (Biurom Regionalnym PKPG), które w ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania tych wykazów mogą wskazać organizację lub instytucję właściwą do przejęcia w zarząd zakładów lub warsztatów, albo też określić sposób zabezpieczenia tych zakładów lub warsztatów.

5) Zakłady lub warsztaty uznane za nienadające się do uruchomienia lub gospodarczo zbędne, o ile co do nich nie zostały wydane dyspozycje określone w ustępie poprzedzającym, zostaną przez urzędy likwidacyjne zdemontowane, lokale przekazane do dyspozycji właściwym organom gminnym, urządzenia zaś nadające się do użytku zostaną przekazane organizacjom wymienionym w ust. 1 o ile organizacje te wystąpią z odpowiednim wnioskiem w terminie określonym w ust. 3.

§ 10. 1) Minister Finansów zarządzi dokonanie sprzedaży — w terminie do dnia 30 września 1950 r. — klawiszowych instrumentów muzycznych, znajdujących się w dyspozycji urzędów likwidacyjnych:

a) osobom wykazującym się zezwoleniami do nabycia, wydanymi przez organa Ministerstwa Kultury i Sztuki — na dotychczasowych zasadach,

b) posiadaczowi instrumentu, nie wykazującemu się wymaganym zezwoleniem po cenie ustalonej przez Ministra Finansów.

2) Minister Finansów przekaże odpłatnie — w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r. — z miejsca wskazanego przez dany urząd likwidacyjny, Zjednoczonym Zakładom Przemysłu Muzycznego lub innym instytucjom i organizacjom określonym przez Ministra Kultury i Sztuki, klawiszowe instrumenty muzyczne, znajdujące się w dyspozycji urzędów likwidacyjnych, które nie zostały sprzedane zgodnie z postanowieniem ust. 1 wg zasad ustalonych odrębnym zarządzeniem Min. Finansów, wydanym w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

§ 11. Minister Finansów przeprowadzi odpowiednią redukcję personelu urzędów likwidacyjnych w miarę postępu realizacji zaplanowanych wyżej zadań przekazywania i likwidacji.

§ 12. Upoważnia się Ministra Finansów do wypłaty pracownikom urzędów likwidacyjnych premii za sprawne wykonanie niniejszej uchwały. Zasady premiowania pracowników urzędów likwidacyjnych będą ustalone przez Ministra Finansów w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW **H. Minc**

72.

ZARZĄDZENIE
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 2 marca 1950 r.

(wyciąg)

w sprawie zaopatrzenia pojazdów mechanicznych w części zamienne

Aby stworzyć pozytywne warunki dla rozwiązania zagadnienia należytego zaopatrywania samochodów pochodzenia zagranicznego w części zamienne, winny być przedsięwzięte następujące kroki:

Ministerstwo Przemysłu Ciężkiego i Ministerstwo Przemysłu Lekkiego oraz CZS zleci odpowiednim zakładom produkcyjnym przystąpienie do produkcji w kraju w nieodzownych ilościach części zamiennych.

Zakłady remontowe stosować będą w jak najszerszym zakresie regenerację części zużytych.

Należy w zasadzie oprzeć produkcję części zamiennych w kraju do taboru pochodzenia zagranicznego na obecnie istniejącej organizacji zakładów produkujących części zamienne. Należy jednak dążyć do przejęcia produkcji części zamiennych przez zakłady wyspecjalizowane.

Produkcja części zamiennych do pojazdów produkowanych w kraju powinna być oparta na zakładach produkujących części do taboru nowego z tym, że wytwarzanie części zamiennych będzie posiadać oddzielny plan produkcji.

Zakłady produkujące części zamienne powinny mieć zapewnione, z punktu widzenia płac oraz zaopatrzenia, równorzędne stanowisko z zakładami produkującymi gotowe pojazdy, bez względu na wielkość zakładu.

Tabor tzw. „nietypowy" powinien być zaopatrywany w części zamienne zgodnie z pkt. 5 i 6 Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 29 listopada 1949 r. w sprawie obsługi technicznej samochodów.

W związku z wymienioną wyżej Uchwałą:

a) Centrala Spółdzielni Pracy zorganizuje magazyny części zamiennych pochodzących z rozbiórek wraków,

b) Centrala Spółdzielni Pracy w porozumieniu z CHPM „Motozbyt" opracuje plan importu części do samochodów tzw. „nietypowych". Plan ten powinien być akceptowany przez Ministerstwo Komunikacji, a CHPM „Motozbyt" po zbadaniu możliwości importowych na rynkach zagranicznych przedstawi odnośne wnioski importowe PKPG.

c) Centrala Spółdzielni Pracy zorganizuje częściowo produkcję części zamiennych do wozów remontowanych przez Spółdzielcze Stacje Obsługi Samochodów we własnym zakresie, oraz częściowo w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu Lekkiego i Ministerstwem Przemysłu Ciężkiego poprzez CHPM „Motozbyt" zamówi potrzebne asortymenty części w przemyśle miejscowym i państwowym przemyśle motoryzacyjnym.

d) Ministerstwo Komunikacji w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu Ciężkiego ustali tryb dystrybucji części zamiennych pochodzących z rozbiórki pojazdów nietypowych oraz remanentów, poza potrzebami Spółdzielczych Stacji Obsługi Samochodów.

Na Dep. Komunikacji i Łączności PKPG nałożony został obowiązek koordynowania prac, związanych z rozwiązywaniem doraźnych trudności zaopatrzenia taboru samochodowego i traktorów w części zamienne, jak też z uregulowaniem tego zagadnienia w sensie długofalowym. Dlatego konieczne jest bieżące informowanie tego Departamentu o krokach, podejmowanych przez Ministerstwo i CZS w tym zakresie.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW w z. **E. Szyr**

73.

ZARZĄDZENIE
PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 7 marca 1950 r.

(Znak KE-8/ZP/50)

w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego dla potrzeb Ministerstw: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego i Przemysłu Rolnego i Spożywczego

Na podstawie § 7 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U.R.P. Nr 40, poz. 283 i Nr 9 poz. 89) ustala się następujące zasady prowadzenia szkolnictwa zawodowego dla potrzeb Ministerstw:

Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego i Przemysłu Rolnego i Spożywczego.

§ 1. Departamenty (Biura) szkolenia zawodowego w Ministerstwach: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego oraz Przemysłu Rolnego i Spożywczego prowadzą szkoły zawodowe i kursy zawodowe przydzielone przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego oraz sprawują nadzór nad działalnością Działów Szkolenia Zawodowego Centralnych Zarządów i Zjednoczeń Przemysłu podległych wyżej wymienionym Ministerstwom.

§ 2. Do zakresu działania Departamentów (Biur) Szkolenia Zawodowego Ministerstw wymienionych w § 1 należy:

a) opracowywanie planów sieci szkolnej i szkolenia zawodowego według wytycznych Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego,

b) administrowanie przydzielonymi przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego szkołami i kursami zawodowymi, a w szczególności:
— nadzór nad wychowaniem i nauczaniem,
— sprawy persolnalne personelu nauczycielskiego i administracyjnego w szkołach i na kursach z tym, że dyrektorów szkół powołuje i odwołuje właściwy Minister po uzgodnieniu z Prezesem Cetralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego,
— finansowanie szkół i kursów w ramach ustalonych przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego,

c) przygotowywanie wniosków inwestycyjnych, które Ministerstwo przedkłada Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego, oraz nadzór nad wykonaniem planu inwestycyjnego,

d) prowadzenie akcji umieszczania uczniów w szkołach i współpraca w tej akcji prowadzonej przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego,

e) opracowywanie i przedkładanie Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego projektów planu zatrudnienia absolwentów średnich szkół zawodowych oraz szkół wyższych oraz kontrolowanie zatrudnienia tych absolwentów,

f) organizowanie szkolenia praktycznego w zakładach pracy,

g) czuwanie nad wykorzystaniem niezbędnych dla szkół i kursów urządzeń technicznych w zakładach pracy,

h) dbanie o zapewnienie współpracy pedagogicznej personelu zakładów pracy,

i) organizowanie praktyk uczniowskich i studenckich według instrukcji Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego,

j) prowadzenie akcji stypendialnej,

k) organizowanie na zlecenie Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego kształcenia nauczycieli i nauczycieli zawodu,

l) współpraca programowa z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego i zatwierdzanie programu kursów prowadzonych przez Ministerstwo,

ł) organizowanie współpracy z instytucjami naukowo-badawczymi,

m) opracowywanie zagadnień, publikacji i wydawnictw,

n) współpraca z wyższymi uczelniami w zakresie kształcenia kadr.

§ 3. Zakres działania Działów Szkolenia Zawodowego Centralnych Zarządów i Zjednoczeń Przemysłu i innych komórek szkolenia zawodowego w przemyśle ustali właściwe Ministerstwo po uzgodnieniu z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego.

§ 4. W stosunku do szkół i kursów, o których mowa w § 1, Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego wydaje instrukcje i decyduje w sprawach:

a) planów szkolenia zawodowego,

b) tworzenia, przekształcania i likwidacji szkół i kursów oraz organizacji szkół zawodowych,

c) zasad przyjmowania kandydatów do szkół i na kursy, klasyfikowania słuchaczy oraz przeprowadzania egzaminów,

d) określenia uprawnień słuchaczy do przechodzenia do innych szkół zawodowych oraz uprawnień absolwentów,

e) programów nauczania oraz zatwierdzania podręczników,

f) ustalania ilości i kategorii etatów nauczycielskich i administracyjnych w szkołach i na kursach.

§ 5. Dyrekcje Okręgowe Szkolenia Zawodowego mają prawo dokonywania wizytacji szkół i kursów, o których mowa w § 1.

Dyrekcje Okręgowe Szkolenia Zawodowego przekazują sprawozdania i wnioski z wizytacji Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego oraz Departamentowi (Biuru) Szkolenia Zawodowego właściwego Ministerstwa.

§ 6. Uchyla się zarządzenia: Przewodniczącego Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego dla potrzeb Ministerstwa Górnictwa i Energetyki i z dnia 3 lutego 1950 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego dla potrzeb Ministerstwa Przemysłu Ciężkiego.

§ 7. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 1 marca 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO
RADY MINISTRÓW wz. **E. Szyr**

74.

ZALECENIE
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 6 marca 1950 roku.
(Znak CC/02/344/50)

w sprawie przestrzegania prawidłowości wypłat pracowniczych w wykonawstwie budowlanym

Ob. Ob. Ministrowie, sprawujący zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwami wykonawstwa budowlanego, a także nad przedsiębiorstwami przemysłowymi i usługowymi, posiadającymi działy (służby) wykonawstwa budowlanego, w których — na mocy zarządzeń właściwych władz — stosuje się układ zbiorowy pracy w budownictwie z dnia 7 maja 1949 r., zechcą zwrócić uwagę kierowników tych przedsiębiorstw na konieczność ścisłego przestrzegania przepisów o uposażeniu pracowników wykonawstwa budowlanego, a w szczególności na konieczność prawidłowego zaszeregowania pracowników umysłowych i na obliczanie premii, ściśle według postanowień regulaminu premiowania, stanowiącego załącznik Nr 25 do wspomnianego układu zbiorowego.

Ob. Ob. Ministrowie zechcą przypomnieć kierownikom zainteresowanych przedsiębiorstw, że wszelkie wypłaty, nieznajdujące uzasadnienia w obowiązujących przepisach, będą ścigane, jako przestępstwo z art. 286 KK.

Ob. Ob. Ministrowie zechcą w okresie do końca bież. mies. wydelegować do podległych im przedsiębiorstw komisje lotne, złożone z odpowiedzialnych pracowników Ministerstwa, które wyrywkowo dokonają sprawdzenia prawi-

dłowości wypłat pracowniczych, w szczególności pracownikom umysłowym za 3 ostatnie miesiące i złożą Ob. Ob. Ministrom sprawozdanie o wynikach swej pracy.

Nazwiska kierowników przedsiębiorstw, w których stwierdzone zostaną odchylenia od obowiązującycych postanowień układu zbiorowego oraz rodzaj i rozmiary tych odchyleń, należy zgłosić do dnia 15 kwietnia br. do wiadomości Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO **H. Minc**

75.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 14 marca 1950 r.
(znak HA/1A—01—16)

w sprawie składania projektów nowotworzonych central handlowych oraz planów obrotu towarowego istniejących central handlowych

§ 1. Do wnoszonych na porządek dzienny obrad Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów (KERM) wniosków w sprawie utworzenia central handlowych należy dołączać sporządzone przez wnioskodawców projekty planu obrotu towarowego, obejmujące okres od daty utworzenia centrali do 31 grudnia 1955 r.

§ 2. Utworzone po dniu 1 stycznia 1950 r. centrale handlowe, które nie złożyły jeszcze projektów planu obrotu towarowego w ramach planu 6-letniego, obowiązane są przedstawić je nadzorującym Ministerstwom i Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) w terminie nieprzekraczalnym do dnia **31 maja 1950 r.**

§ 3. Centralne handlowe czynne przed dniem 1 stycznia 1950 r., a nie posiadające jeszcze zatwierdzonego 6-letniego planu obrotu towarowego, powinny złożyć projekty planów w terminie ostatecznym do dnia 30 kwietnia 1950 r.

§ 4. Centrale wymienione w § 2 i 3 przedłożą właściwym ministerstwom i Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, w ciągu miesiąca od dnia zatwierdzenia projektów planów 6-letnich przez Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów lub Państwową Komisję Planowania Gospodarczego, plany obrotu towarowego na bieżący rok kalendarzowy.

§ 5. Plany roczne i wieloletnie powinny być sporządzone zgodnie z przepisami, zawartymi w obowiązujących instrukcjach Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. Za terminowe wykonanie niniejszego zarządzenia odpowiedzialni są: Dyrektor Naczelny i Szef Działu Planowania centrali handlowej.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

76.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 marca 1950 r.
(znak FN/DR/1a/80/50)

w sprawie przeprowadzenia ewidencji maszyn biurowych

W celu uzyskania danych dotyczących wyposażenia przedsiębiorstw uspołecznionych we wszelkiego typu maszyny biurowe i sporządzenia planu mechanizacji rachunkowości zarządzam, co następuje:

1) Wszystkie cenralne zarządy przemysłu, generalne dyrekcje, zjednoczenia i inne przedsiębiorstwa państwowe, przedsiębiorstwa pozostające pod zarządem państwowym, przedsiębiorstwa państwowo - spółdzielcze centrale spółdzielczo - państwowe oraz spółdzielnie i spółki prawa handlowego z udziałem finansowym Skarbu Państwa wypełnią ankietę wg wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego zarządzenia;
2) Polskie Towarzystwo Maszyn Biurowych dostarczy formularzy ankietowych ministerstwom i innym władzom centralnym dla rozprowadzenia pomiędzy jednostki podległe;
3) Wypełnione formularze ankietowe winny być przesłane do Polskiego Towarzystwa Maszyn Biurowych w Warszawie, ul. Szpitalna 8 w nieprzekraczalnym terminie do dnia **15 kwietnia 1950 r.**;
4) Za terminowe i dokładne wypełnienie formularzy ankietowych odpowiedzialni są kierownicy jednostek wypełniających;
5) Wypełnienie formularzy ankietowych nie zwalnia od obowiązku sporządzania wykazów maszyn statystyczno - biurowych systemu Hollerith, Powers, International lub Bull, przewidzianych w odrębnych zarządzeniach.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego PKPG znak FNDR/1a/80/50 z dnia 17 marca 1950 r.

POLSKIE TOWARZYSTWO
MASZYN BIUROWYCH

numer kolejny formularza ....

. . . .
dokładne określenie (nazwa, adres) jednostki wypełniającej ankietę

. . . .
określenie jednostki nadrzędnej (centr. zarząd, Ministerstwo itp.)

— — — — — — — — — — — — — — —

Uwagi ogólne

1) Czy przedsiębiorstwo w pełni wykorzystuje posiadane maszyny?
2) Jakie są przyczyny niepełnego wykorzystania maszyn (np.: brak części wymiennych, brak wykwalifikowanego personelu, zbyt mała ilość materiału do pisania, rachowania, księgowania itp)?
3) Czy magazynowane są maszyny nieużywane?
4) Jakie działy pracy w biurowości ze szczególnym uwzględnieniem rachunkowości — nadają się do zmechanizowania?
5) Czy i kiedy i przy spełnieniu jakich warunków może nastąpić przejście na wyższy szczebel zmechanizowania (np.: z przebitki ręcznej na maszynową itp.)?
6) Czy i jakie jest zapotrzebowanie na maszyny biurowe?
7) Jakie maszyny mogłyby być w ramach akcji wymiennej odstąpione innej jednostce gospodarczej, jako nieużywane (NU) lub nienależycie wykorzystane (NK)? *)
8) Inne uwagi:

*) NU i NK wymienić osobno.

Ilość posiadanych maszyn	Dokładne określenie maszyny: marka, typ, ilość liczników, tabulator, inne dane	R/x El/xx	Określenie zużycia %	Określenie wykorzystania %	Zapotrzebowanie na rok 1950

1. **Maszyny rachujące**
10. **2-działaniowe zapisujące**
100. Z klawiaturą minim.
101. Z klawiaturą szereg. — wielokl.
11. **Czterodziałaniowe niezapisuj.**
110. Hebelekowe — arytmometry
111. Dziesięcioklawiszowe
112. Wieloklawiszowe
2. **Maszyny księgujące**
20. Bezwałkowe (typ Elliot-Eischer)
21. Wałkowe zapisujące z alfabetem
22. Automaty bez alfabetu
3. **Maszyny statystyczne**
31. typu Hollerith
32. „ Powers
33. „ Bull
4. **Maszyny piszące**
40. Walizkowe
41. Biurowe normalnowałkowe 24—26 cm.
42. Biurowe długowałkowe
5. **Maszyny adresujące**
51. typu Adrema
52. „ Adresograph
53. „ Elliot
54. inne
6. **Maszyny powielające**
61. typu Rotaprint
62. „ Ormig/spirytusowe
63. „ Ormig — buchalteryjne
64. „ na klisze białkowe
65. inne
7. **Kasy rejestrujące sklepowe**
71. Kasy jedno- lub dwulicznikowe
72. „ kelnerskie wieloliczn.
8. **Kasy księgujące**
81. typu National
82. „ Anker
83. inne
9. **Inne maszyny biurowe, zegary kontr.**
91. Maszyny do dyktowania listów
92. „ „ frankowania
93. „ „ wyświetlania rysunków
94. „ „ fotokopiowania
95. zegary kontrolne
96. „ „ akordowe
97. różne niewymienione

*) R — ręczne
**) El — elektrycz.

77.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 25 marca 1950 r.

(znak IN4A — 02 — 1)

w sprawie przesunięcia terminu nadesłania pierwszego sprawozdania z wykonania Planu Inwestycyjnego na rok 1950 oraz w sprawie przesunięcia terminu wydania zarządzeń wykonawczych przez inwestorów centralnych

Na podstawie §§ 5 i 12 ust. 1 uchwały Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 lutego 1950 r. o programie prac statystycznych na rok 1950 zarządza się, co następuje:

§ 1. Terminy określone w zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego znak: IN4A — 02 — 1 z dnia 6 marca 1950 r. w sprawie sprawozdawczości statystycznej inwestycyjnej — przesuwa się jak następuje:

1. Pierwsze sprawozdania (raporty i analizy) oraz sprawozdania (raporty) zbiorcze, o których mowa w § 18 ust. 2, powinny być sporządzone i przesłane: miesięczne za kwiecień, a kwartalne za I kwartał 1950 roku w terminie do dnia 20 maja 1950 r.
2. Inwestorzy Centralni wydadzą, po uzgodnieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego, zarządzenia wykonawcze, o których mowa w § 18 ust. 3 w terminie do dnia 15 kwietnia 1950 roku.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

78.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 31 marca 1950 r.

(znak TE91 — 01 — 1)

w sprawie konserwacji i obsługi maszyn i urządzeń oraz konserwacji budowli

W celu zapewnienia rozwoju i koordynacji prac w zakresie konserwacji maszyn i urządzeń, zapewnienia im właściwej obsługi oraz konserwacji budowli zarządza się, co następuje:

§ 1. Do zakresu działania Departamentu Techniki Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) należeć będzie, poza sprawami załatwianymi dotychczas, opracowywanie i koordynowanie zasad i wytycznych w przedmiocie konserwacji maszyn i urządzeń, zapewnienia im właściwej obsługi, oraz konserwacji budowli, zmierzających do:

a) wprowadzenia i przestrzegania systemu planowych zapobiegawczych remontów maszyn i urządzeń,
b) podniesienia jakości obniżenia kosztów i skrócenia czasu trwania remontów,
c) podniesienia poziomu obsługi maszyn i urządzeń,
d) zwalczania awarii,
e) stosowania właściwej konserwacji budowli.

§ 2. Dla wykonania zadań wymienionych w § 1 tworzy się w Departamencie Techniki PKPG Wydział Techniki Ruchu w ramach zatwierdzonej ilości etatów Departamentu.

§ 3. Zasady organizacji komórek do spraw techniki ruchu w ministerstwach i jednostkach im podległych ustali Departament Organizacyjno - Prawny PKPG w porozumieniu z Departamentem Techniki PKPG.

§ 4. Nad wykonaniem zasad i wytycznych w sprawach określonych w § 1 czuwać będą we właściwych rzeczowo Departamentach PKPG komórki, które wykonują planowanie i sprawują nadzór nad przebiegiem wykonania planów kapitalnych remontów stosownie do zarządzenia Przewodniczącego PKPG znak INON — 02 — 08/18 z dnia 2 marca 1950 roku.

§ 5. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 31 marca 1950 roku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **E. Szyr**

79.

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 29 marca 1950 r.
(znak B/8B — 502 — 25)

w sprawie zabezpieczenia i odprzedaży odpadków użytkowych, złomu żelaza i metali oraz stopów nieżelaznych.

Na podstawie § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24.7.48 r. w sprawie obrotu i gospodarowania odpadkami użytkowymi (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 280) i § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 20.III.1948 r. w sprawie obrotu i gospodarowania żelastwem, druzgiem żeliwnym, żelastwem użytkowym oraz złomem metali i stopów nieżelaznych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 184), osoby fizyczne i prawne obowiązane są wymienione w powyższych przepisach materiały zabezpieczyć przed zniszczeniem i zaofiarować uprawnionym do tego przedsiębiorstwom skupu.

Gromadzenie odpadków i złomu posiada duże znaczenie ekonomiczne w gospodarce planowej ze względu na pomocnicze zaopatrzenie w surowce niektórych zakładów przemysłowych. W szczególności cenną wartość przedstawia złom żelaza i metali kolorowych oraz szmaty, kości i makulatura.

Ponieważ stwierdzono, że zbiórka odpadków użytkowych i złomu nie jest należycie zorganizowana, przeto zwracam się do Ob. Ob. Ministrów o przypomnienie podległym urzędom, instytucjom i przedsiębiorstwom o obowiązku gromadzenia i zaofiarowania odpadków — Centrali Odpadków Użytkowych lub Centrali Złomu w zależności od ich rodzaju oraz o zwrócenie uwagi organom kontroli wewnętrznej co do dopilnowania tego obowiązku. Ujawnione przypadki niestosowania się do przepisów dotyczących obrotu i gospodarowania odpadkami użytkowymi należy kierować do władz powołanych do ścigania przestępstw, zawiadamiając o tym równocześnie Państwową Komisję Planowania Gospodarczego (Departament Bilansów Towarowych Artykułów Przemysłowych).

Niewykonanie przepisów powołanych wyżej rozporządzeń Rady Ministrów zagrożone jest karą aresztu do 3 miesięcy i grzywną do 30.000 złotych (art. 5 dekretu z dnia 23.I.47 r. o obrocie i gospodarowaniu odpadkami użytkowymi — (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 105).

Niezależnie od powyższego, przypadki rażącego niedbalstwa lub rozmyślnej szkody mogą podlegać karom surowszym na zasadzie obowiązujących przepisów karnych jako szkodnictwo gospodarcze lub niewykonanie obowiązku służbowego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

80.

INSTRUKCJA PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT FINANSOWY

z dnia 7 marca 1950 r.
(znak 18/F)

w sprawie przekazywania odszkodowań wypłacanych przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych z tytułu ubezpieczeń losowych i ich księgowego ujęcia

1. Odszkodowania przypadające na rzecz przedsiębiorstw ubezpieczonych z tytułu szkód poniesionych przez nie w środkach trwałych na skutek wypadków losowych — podlegają przekazywaniu przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych do banku finansującego eksploatację ubezpieczonego, na specjalny rachunek bankowy „Fundusze i Rezerwy" (1120) danego przedsiębiorstwa.

2. Banki finansujące eksploatację dokonywać będą przelewu odszkodowania do Banku Inwestycyjnego:

a) na rachunek własny środków nielimitowanych inwestora pod nazwą „Rachunek inwestycji ze środków nielimitowanych" (konto 1121), gdy na podstawie decyzji uzyskanej przez przedsiębiorstwo w trybie ustalonym zarządzeniem Przewodniczącego PKPG i Ministra Skarbu z dnia 21 stycznia 1950 r. w sprawie zasad przenoszenia środków na finansowanie inwestycji w ramach Planu Inwestycyjnego na rok 1950 i o włączeniu do planu inwestycji ze środków nielimitowanych — środki otrzymane z tytułu odszkodowań włączone zostaną do Planu Inwestycyjnego, jako środki nielimitowane.

b) na konto 1122 — „Rachunek kapitalnych remontów", środki te przeznaczone zostaną na pokrycie nakładów nie kwalifikujących się do zaliczenia na inwestycje, a mających na celu usunięcie szkód powstałych wskutek wypadku losowego.

3. Odszkodowania przypadające na rzecz przedsiębiorstw ubezpieczonych z tytułu szkód losowych w majątku obrotowym podlegają przekazaniu przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych na rachunek operacyjny (lub budżetowy) ubezpieczonego przedsiębiorstwa we właściwym dla niego banku.

4. Odszkodowania należne przedsiębiorstwom od Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych przed wejściem w życie niniejszej Instrukcji z tytułu szkód losowych, winny być przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych przekazane w sposób uregulowany niniejszą Instrukcją.

5. Kwoty zakumulowane na rachunku inwestycyjnym b. Ministerstwa Przemysłu i Handlu w Banku Inwestycyjnym, a nie przeznaczone dotychczas na pokrycie nakładów inwestycyjnych w ramach Planu Inwestycyjnego, podlegają przekazaniu do banków finansujących eksploatację, zgodnie z pkt. 1 niniejszej Instrukcji.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Mgr B. Blass**

81.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 9 marca 1950 r.
(znak BI/UR-15-7)

w sprawie upłynnienia przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe nadmiernych i zbędnych remanentów materiałów przeznaczonych na cele produkcyjne, inwestycyjne lub inne eksploatacyjne potrzeby tych jednostek, a stanowiących towary rynkowe.

W związku z punktem 8-ym zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) znak: BI-I-10-106/93 z dnia 20 października 1949 roku w sprawie upłynnienia remanentów ustala się następujący tryb postępowania w sprawach dotyczących upłynnienia nadmiernych i zbędnych remanentów materiałów przeznaczonych na cele zaopatrzeniowe urzędów, instytucji i przedsiębiorstw państwowych, a stanowiących towary rynkowe:

§ 1. 1. Przez towary rynkowe rozumieć należy materiały w takim stanie wytworzenia, w jakim są one powszechnie przedmiotem obrotu rynkowego.

2. Przepis ustępu poprzedzającego nie dotyczy materiałów wytworzonych na specjalne zamówienia ze względu na rozmiary, gatunek, skład chemiczny lub z jakichkolwiek innych przyczyn.

§ 2. 1 Centrale (Działy) Zaopatrzenia Materiałowego oraz urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe zaopatrujące się samodzielnie obowiązane są, przed złożeniem zamówień we właściwych branżowo Centralach Handlowych, ustalić, czy zapotrzebowania ich mogą być częściowo lub całkowicie pokryte z remanentów nadmiernych, znajdujących się w dyspozycji innych Central (Działów) Zaopatrzenia Materiałowego.

2. Informacji o istniejących remanentach nadmiernych w poszczególnych branżach przemysłu lub innych działach gospodarki obowiązane są udzielać właściwe w zakresie czynności zaopatrzenia Departamenty (Zaopatrzenia lub Planowania) właściwych ministerstw oraz Departament Bilansów Towarowych Artykułów Przemysłowych PKPG.

§ 3. 1. Do materiałów, które mają zmniejszoną wartość ze względu na ich wadliwość, uszkodzenie lub częściowe zużycie, przepis punktu 8-go zarządzenia Przewodniczącego PKPG, o którym mowa na wstępie niniejszej instrukcji, ma zastosowanie tylko wówczas, gdy braki i wady materiału nie stanowią dla właściwej Centrali Handlowej istotnej przeszkody przy zbyciu tego materiału.

2. Ocena materiału z brakami i wadami, o ile jego wartość cennikowa przekracza kwotę jednego miliona złotych, należy do komisji szacunkowej, działającej przy właściwej Centrali Handlowej z udziałem przedstawiciela strony zbywającej.

3. Jeżeli wartość cennikowa materiału nie przekracza kwoty jednego miliona złotych, cenę materiału ustalają wspólnie strona zbywająca i właściwa Centrala Handlowa.

4. Materiały, co do których stosownie do ustępów drugiego i trzeciego orzeczono obniżkę ceny, należy odpowiednio oznaczać (w sposób możliwie trwały) jako niepełnowartościowe i wyraźnie jako takie oferować odbiorcom.

§ 4. 1. Centrala Handlowa powinna najpóźniej w terminie dni 14 (czternastu) potwierdzić pisemnie stronie zgłaszającej fakt przyjęcia zgłoszonego materiału do upłynnienia. W potwierdzeniu należy podać zamierzony sposób i termin upłynnienia.

2. Ewentualną odmowę przyjęcia materiału do upłynnienia należy wyczerpująco uzasadnić.

3. Tłumaczenia, że dany materiał nie znajduje nabywcy, z zasady nie uważa się za powód uzasadniający odmowę.

§ 5. 1. Centrala Handlowa upłynnia zgłoszony materiał zasadniczo drogą wskazania nabywcy, z którym posiadacz nadmiernego remanentu umawia się bezpośrednio co do warunków zbycia.

2. Tylko w przypadkach gospodarczo uzasadnionych Centrala Handlowa przejmuje zgłoszony materiał do magazynów własnych.

§ 6. 1. Centrale Handlowe obowiązane są pokrywać zamówienia odbiorców w pierwszym rzędzie ze zgłoszonych im nadmiernych remanentów, a dopiero w drugiej kolejności z produkcji bieżącej.

2. Odchylenia od zasady wyrażonej w ustępie pierwszym dopuszczalne są tylko w przypadkach uzasadnionych.

§ 7. 1. Obroty uzyskane z transakcji pośrednich, o których mowa w § 5-tym, ustęp pierwszy, wlicza się do wykonania planu zbytu dla celów premiowania pracowników, natomiast nie mają one wpływu na wykonanie planu zbytu produkcji bieżącej.

2. Obroty z tego tytułu należy w sprawozdaniach wykazywać w odrębnych pozycjach.

3. Celem uzyskania danych potrzebnych w związku z przepisem ustępu pierwszego Centrale Handlowe uprawnione są żądać od posiadaczy nadmiernych remanentów przesyłania odpisów faktur, dotyczących transakcji zawartych za ich pośrednictwem.

§ 8. 1. Dyrektorzy naczelni Central Handlowych w oparciu o niniejszą instrukcję i obowiązujące przepisy w zakresie akcji upłynnienia remanentów zbędnych i nadmiernych wydadzą zarządzenia wewnętrzne, celem zapewnienia tej akcji sprawnego przebiegu.

2. Odpisy zarządzeń, o których mowa w ustępie pierwszym, należy przesłać do sprawującego nadzór Ministerstwa i do Komisji Międzyministerialnej Upłynnienia Remanentów w terminie do dnia 15 kwietnia 1950 r.

§ 9. Instrukcję niniejszą stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw produkcyjnych, które posiadają własny aparat zbytu.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z **E. Szyr**

82.

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 marca 1950 r.
(znak BI/UR — 15 — 8)

w sprawie upłynnienia przez przedsiębiorstwa państwowe remanentów niepełnowartościowych wyrobów gotowych własnej produkcji

W związku z punktem 8-mym zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) znak: BI-I-10-106/93 z dnia 20 października 1949 r. w sprawie upłynnienia remanentów ustala się następujący tryb postępowania w sprawach dotyczących upłynnienia niepełnowartościowych wyrobów gotowych własnej produkcji:

§ 1. (1) Jako wyroby gotowe niepełnowartościowe w rozumieniu niniejszej instrukcji uważa się:

a) wyroby wytworzone w latach ubiegłych i nie odpowiadające obecnym normom (w tym również pozostałości z okresu wojennego),
b) braki produkcji bieżącej lub z innych przyczyn nie odpowiadające normom jakościowym lub technicznym,
c) towary uszkodzone.

(2) Do niepełnowartościowych w żadnym przypadku nie mogą być zaliczane towary, które tylko z powodu niesezonowości, braku pełnego asortymentu lub z innych przyczyn przejściowo są trudne do zbycia.

§ 2. (1) Zakwalifikowanie towarów jako niepełnowartościowych oraz ocena ich rzeczywistej wartości należy do komisji szacunkowych, istniejących przy poszczególnych Centralach Handlowych.

(2) O ile przy pewnych Centralach Handlowych komisje takie jeszcze nie istnieją, zostaną powołane na zasadzie odrębnych zarządzeń właściwych Ministerstw.

(3) W skład komisji winni wejść również przedstawiciele zainteresowanego Centralnego Zarządu Przemysłu lub innej jednostki równorzędnej, delegowani na stałe lub doraźnie spośród personelu własnego lub z podporządkowanych przedsiębiorstw.

§ 3. (1) Komisja szacunkowa orzeka, czy:

a) towar nadaje się do zużycia zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, ze względu jednak na wadliwość, uszkodzenie lub z innych przyczyn posiada zmniejszoną wartość,
b) towar nie nadaje się do zużycia zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem, lecz może znaleźć inne zastosowanie lub może być zużyty przez drobny przemysł względnie rzemiosło,

c) towar nie znajduje żadnego zastosowania i wobec tego winien być przerobiony lub przekazany Centrali Złomu względnie Centrali Odpadków Użytkowych.

(2) Każdy z przypadków wymienionych wyżej w punktach a), b) i c) winien być należycie uzasadniony.

§ 4. (1) O ile towar może być zużyty zgodnie z pierwotnym przeznaczeniem (paragraf 3, pkt a) lub może znaleźć inne zastosowanie (paragraf 3, pkt b), lecz w obu przypadkach posiada zmniejszoną wartość, komisja może:

a) orzec obniżkę ceny towaru do 10% (dziesięć), w stosunku do wartości cennikowej, jeśli opinia komisji nie jest jednomyślna, ale za obniżeniem ceny wypowiedziała się większość członków komisji,

b) orzec obniżkę ceny towaru do 30% (trzydzieści), w stosunku do wartości cennikowej, jeśli opinia komisji jest jednomyślna.

(2) W innych przypadkach decyduje Ministerstwo Handlu Wewnętrznego (Departament Cen).

§ 5. Towary, co do których stosownie do § 4 orzeczono obniżkę ceny, należy odpowiednio oznaczyć (w sposób możliwie trwały) jako niepełnowartościowe i wyraźnie jako takie oferować odbiorcom.

§ 6. O ile towar nie znajduje żadnego zastosowania i wobec tego komisja zgodnie z § 3 ust. 1 pkt c) orzekła przerobienie go lub przekazanie Centrali Złomu względnie Centrali Odpadków Użytkowych, zakład posiadający dany remanent winien uzyskać na to dodatkowo zgodę:

a) właściwego Centralnego Zarządu Przemysłu lub jednostki równorzędnej w danej branży przemysłu, jeśli wartość towaru przekracza kwotę 500.000.— (pięćset tysięcy) złotych, ale nie przekracza kwoty 5 (pięć) milionów złotych,

b) właściwego Ministerstwa, jeśli wartość towaru przekracza kwotę 5 (pięć) milionów złotych.

§ 7. (1) Z czynności komisji szacunkowej należy sporządzić protokół, który podpisują wszyscy członkowie komisji.

(2) O ile orzeczenie komisji nie jest jednomyślne, do protokółu należy wnieść również zdania przeciwne oraz szczegółowe ich uzasadnienie.

§ 8. (1) Celem uzyskania decyzji Ministerstwa Handlu Wewnętrznego (Departament Cen) na obniżkę ceny stosownie do przepisu § 4 ustęp (2), względnie uzyskania decyzji właściwego Centralnego Zarządu Przemysłu lub właściwego Ministerstwa stosownie do przepisu § 6, zainteresowana jednostka (w pierwszym przypadku właściwa Centrala Handlowa, w drugim przedsiębiorstwo produkcyjne lub Centralny Zarząd Przemysłu) składa odpowiedni wniosek i załącza do niego protokół z czynności komisji szacunkowej.

(2) O ile w terminie dni 15 (piętnastu) od potwierdzonej daty przysłania (złożenia) wniosku zainteresowana jednostka nie otrzyma odpowiedzi Ministerstwa Handlu Wewnętrznego, Centralnego Zarządu Przemysłu bądź właściwego Ministerstwa, sprawę uważa się za załatwioną zgodnie ze złożonym wnioskiem.

§ 9. Sposób księgowania różnic wartości wyrobów gotowych, powstałych na skutek orzeczenia komisji szacunkowej, określą odrębne przepisy.

§ 10. Instrukcję niniejszą stosuje się odpowiednio do przedsiębiorstw produkcyjnych, które posiadają własny aparat zbytu.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

83.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

z dnia 18 marca 1950 roku
(znak ZA6B3-1)

w sprawie wyodrębnienia Funduszu Współzawodnictwa Pracy i trybu postępowania przy jego wykorzystywaniu

Na podstawie § 10 Uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1950 r. w sprawie tymczasowego ustalenia i podziału Funduszu Współzawodnictwa Pracy na rok 1950 Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego ustala poniższy tryb postępowania przy wykorzystywaniu Funduszu Współzawodnictwa Pracy.

1. Fundusz Współzawodnictwa Pracy stanowi 0,8% funduszu płac wprowadzonego do planu finansowo - gospodarczego i stanowi wydzieloną część Funduszu Nagród i Prac Zleconych, księgowanego w ciężar konta 419 i 429.

Fundusz Współzawodnictwa Pracy podlega księgowo wyodrębnieniu w kartotece analitycznej w grupie 16.

2. a) Przedsiębiorstwa i zakłady pracy pozostające na pełnym rozrachunku gospodarczym przekazują kwoty określone wspomnianą Uchwałą KERM w § 3 lit. a) i b) do jednostki nadrzędnej bezpośrednio podległej Ministerstwu. Jednostki bezpośrednio podległe Ministerstwu założą szczegółowe kartoteki dla poszczególnych Głównych Komitetów Współzawodnictwa Pracy.

Salda tych kartotek należy podawać właściwemu Głównemu Komitetowi Współzawodnictwa Pracy na pierwszego każdego miesiąca.

b) Kwoty określone uchwałą KERM w § 3 lit. a), tj. przeznaczone do dyspozycji CRZZ, jednostki podległe bezpośrednio Ministerstwu, przekazują na rachunek PKO I-1056 CRZZ Współzawodnictwo Pracy.

3. a) Kwotami określonymi w § 3 lit. c) uchwały KERM, tj. pozostającymi do dyspozycji zakładu pracy, dysponuje Zakładowy Komitet Współzawodnictwa Pracy w porozumieniu z Dyrekcją zakładu wg zasad ustalonych w §§ 6 i 7 powołanej uchwały.

b) Dyrekcja zakładu (przedsiębiorstwa) zleca na wniosek Zakładowego Współzawodnictwa Pracy wypłatę środków przeznaczonych na nagrody, propagandę i organizację współzawodnictwa pracy do rozliczenia w myśl pkt. 5 niniejszego pisma.

c) Kwoty niewykorzystane przez Zakładowy Komitet Współzawodnictwa Pracy przekaże Dyrekcja zakładu do dyspozycji Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy w ciągu 25 dni po zakończeniu kwartału sprawozdawczego w trybie przewidzianym pkt 2 ppkt a) niniejszego pisma.

4. a) Kwotami przewidzianymi w § 3 lit. b) i § 7 uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów dysponuje Główny Komitet Współzawodnictwa Pracy na cele przewidziane w § 5 powołanej Uchwały.

b) Jednostki bezpośrednio podległe Ministerstwu przekazują zgodnie z dyspozycją Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy odpowiednie kwoty do poszczególnych zakładów pracy.

O przekazaniu tych kwot jednostka bezpośrednio podległa Ministerstwu zawiadamia dany zakład i Główny Komitet Współzawodnictwa Pracy.

c) Przekazane kwoty winny być wykorzystane w zakładzie w trybie pkt 3 niniejszego pisma z zacho-

waniem zaleceń Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy.

5. Odbiór nagród oraz wydatki na organizację i propagandę współzawodnictwa pracy winny być udokumentowane pokwitowaniem wzgl. protokółem podpisanym przez upoważnionych przedstawicieli Zakładowego Komitetu Współzawodnictwa Pracy i Dyrekcji zakładu z dołączeniem rachunków, list nagrodzonych itp. dowodów.

Dokumenty te stanowią podstawę do rozliczenia z pobranych kwot w myśl pkt 3 niniejszego pisma.

6. a) Dyrekcja zakładu (przedsiębiorstwa) winna współdziałać z Zakładowym Komitetem Współzawodnictwa Pracy przy sporządzaniu preliminarza, ustalania wyników współzawodnictwa i nagród oraz umożliwić wykonanie zadań określonych w oddzielnej instrukcji Centralnej Rady Związków Zawodowych, dotyczącej zasad gospodarowania Funduszem Współzawodnictwa Pracy. Instrukcję tę dołącza się do niniejszego pisma.

b) Dyrekcja współdziała również z Zakładowym Komitetem Współzawodnictwa Pracy przy sporządzaniu wniosków do Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy o przyznanie nagród wymienionych w § 5 pkt 1 i 2 uchwały KERM.

Wnioski te winny być przesłane niezwłocznie po ustaleniu wyników do Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy.

c) Koszty podróży służbowych pracowników przedsiębiorstwa w sprawach współzawodnictwa pracy winny być pokrywane ze środków obrotowych przedsiębiorstwa w myśl obowiązujących przepisów, z zachowaniem jak najdalej posuniętej oszczędności tego rodzaju wydatków.

7. Kwartalne sprawozdanie z wykorzystania Funduszu Współzawodnictwa Pracy przesyła Dyrekcja zakładu na formularzu „Sprawozdanie o współzawodnictwie pracy" (Wzór GUS), zgodnie z obowiązującą w tym względzie oddzielną instrukcją GUS-u.

8. Zgodność gospodarowania Funduszem Współzawodnictwa Pracy z postanowieniami uchwały KERM z dn. 17 ub. m. i niniejszego pisma okólnego sprawdzają właściwe organy kontroli.

9. Przepisy niniejsze wchodzą w życie z mocą obowiązującą od 1 stycznia 1950 roku.

GENERALNY DYREKTOR **Cz. Chmielewski**

Załącznik do pisma okólnego nr 4 Znak: ZA6B3-1 z dn. 18.III. 1950 r.

CENTRALNA RADA
ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

INSTRUKCJA

w sprawie zasad gospodarowania funduszem współzawodnictwa

W związku z Uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 17 lutego 1950 r. Centralna Rada Związków Zawodowych ustala następujące zasady, obowiązujące przy gospodarowaniu funduszem współzawodnictwa pracy.

§ 1. 1. Rada Zakładowa przesyła co kwartał preliminarz funduszu współzawodnictwa sporządzony na podstawie uchwały Zakładowego Komitetu Współzawodnictwa i w porozumieniu z Dyrekcją zakładu, do Zarządu Głównego ZZ dla przedłożenia Głównemu Komitetowi Współzawodnictwa Pracy.

Preliminarz ten winien być sporządzony wg wzoru ustalonego przez Główny Komitet Współzawodnictwa Pracy i przesyłany w terminach przez Główny Komitet ustalonych.

Sprawozdanie z wykonania preliminarza sporządzone na ogólnym formularzu sprawozdawczym z rozwoju współzawodnictwa (wzór GUS) przesyła Rada Zakładowa do Zarządu Głównego ZZ (winien to być odpis sprawozdania wysyłanego przez zakład pracy do jednostki nadrzędnej administracyjnie).

2. Wręczanie nagród na zakładzie pracy odbywa się w sposób uroczysty na zebraniu zakładowym lub oddziałowym po pracy.

§ 2. 1. Kwoty będące w dyspozycji Głównego Komitetu Współzawodnictwa Pracy przy Zarz. Gł. ZZ (20%) oraz kwoty niewykorzystane przez zakłady pracy a przekazane do dyspozycji działających przy Zarz. Gł. Zw. Zaw. Gł. Kom. Wsp. Pracy znajdują się na kontach jednostek bezpośrednio podległych Ministerstwom.

2. Zarząd Główny ZZ na podstawie projektów G. Kom. Wsp. Pracy sporządza na kwartał następny preliminarz wydatków z kwot przeznaczonych do jego dyspozycji wg p-ktu 1 i przedkłada go do zatwierdzenia w Wydziale Współzawodnictwa CRZZ co najmniej na miesiąc przed zakończeniem kwartału bieżącego, dołączając do niego sprawozdanie z wykonania preliminarza za kwartał poprzedni. Preliminarz winien być sporządzony z rozbiciem wg § 5 Uchwały KERM. Odrębnie potraktowane winny być kwoty przeznaczone do dyspozycji Gł. Kom. Wsp. Pracy wg § 7 Uchwały KERM, nie wykorzystane w zakładach pracy.

3. Zarząd Główny ZZ obowiązany jest składać co kwartał do Wydz. Współzawodnictwa CRZZ sprawozdanie zawierające:

a) sumę kwot zatwierdzonych w preliminarzach dla zakładów pracy wg preliminarzy z rozbiciem wg § 6 Uchwały KERM,

b) wykonanie zbiorcze preliminarzy na podstawie otrzymanych sprawozdań wg wzoru GUS.

4. Zarząd Główny ZZ prowadzi ewidencję kwot pozostających w dyspozycji Gł. Kom. Wsp. Pracy, a znajdujących się na kontach w jednostkach bezpośrednio podległych Ministerstwom.

5. Zlecenia wypłaty kwot przeznaczonych do dyspozycji Gł. Kom. Wsp. P., a znajdujących się na kontach jednostek bezpośrednio podległych Ministerstwom udzielane są za podpisem 2 upoważnionych członków Prezydium Zarządu Głównego ZZ. Zarząd Główny ZZ na podstawie postanowienia Gł. Kom. Wsp. Pracy powiadamia odnośny zakład pracy o wydaniu zlecenia przekazania mu odpowiednich kwot, określając szczegółowo ich przeznaczenie.

§ 3. Fundusz współzawodnictwa może być zużyty tylko na cele wymienione w Uchwale KERM. Niedopuszczalna jest zmiana proporcji w wydatkach ustalonej Uchwałą KERM.

§ 4. Z funduszów przeznaczonych na organizację i propagandę współzawodnictwa nie wolno wypłacać nagród ani wynagrodzeń pracownikom przyczyniającym się do rozwoju współzawodnictwa lub organizatorom współzawodnictwa, jak również członkom Komitetów Współzawodnictwa. To samo odnosi się do kosztów podróży uczestników wszelkiego rodzaju odpraw, zjazdów, konferencji mających za przedmiot rozwój współzawodnictwa. Koszty podróży (diety, koszty przejazdów, noclegów itp.) pokrywane są przez instytucję zatrudniającą danego pracownika, będącego uczestnikiem zjazdu, konferencji lub odprawy.

Koszty podróży pracowników związkowych pokrywają Zarządy Główne ZZ z funduszów organizacyjnych Związku.

§ 5. Niedopuszczalne jest łączenie funduszy współzawodnictwa z funduszami organizacyjnymi Związku.

§ 6. Tryb postępowania przy wykorzystaniu funduszu współzawodnictwa określa Instrukcja Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 7. Do przeprowadzania kontroli wydatkowania funduszu współzawodnictwa i zgodności gospodarowania funduszem z Uchwałą KERM oraz instrukcjami CRZZ i PKPG uprawnione są osoby upoważnione przez CRZZ, Zarządy Główne ZZ jak również odpowiednie organa kontroli władz państwowych.

V-PRZEWODNICZĄCY: **Burski Aleksander**

Z-ca KIER. DZ. EKONOMICZNEGO: **Kulesza Józef**

84.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT CEN, KOSZTÓW I ROZLICZEŃ

z dnia 18 marca 1950 roku

(Znak CE9D-08-04)

w sprawie finansowania inwestycji wykonywanych na podstawie poleceń Wojewódzkich Komisji Obrony Przeciwpożarowej

Departament Cen, Kosztów i Rozliczeń podaje do wiadomości, że inwestycje wykonywane na podstawie poleceń Wojewódzkich Komisji Obrony Przeciwpożarowej będą finansowane w pierwszej kolejności z Funduszu Inwestycyjno-Prewencyjnego (wyłączenie do PI na 1950 — środki nielimitowane), utworzonego zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 25 stycznia 1950 r. znak: CE9D-07-01/13.

Powyższe należy wziąć pod uwagę przy nadsyłaniu wniosków do PKPG o przyznanie dotacji z omawianego Funduszu.

Zaznacza się, że wnioski mogą zawierać tylko tytuły i składniki wynikające z treści nakazu Wojewódzkiej Komisji Obrony Przeciwpożarowej, odpis którego należy załączać do wniosków.

Resorty składać będą do Departamentu Cen, Kosztów i Rozliczeń — po merytorycznym sprawdzeniu — w 4-ch egzemplarzach wnioski inwestycyjne inwestorów bezpośrednich na formularzach obowiązujących w 1950 r.

WICEDYREKTOR DEPARTAMENTU **Bronisław Elsztajn**

85.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWA KOMISJA PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DYREKTOR GENERALNY III ZESPOŁU

z dnia 24 marca 1950 r.

(znak Cz. B/R.O. 1)

w sprawie wywłaszczania nieruchomości w trybie dekretu z dnia 26.4.49 r.

Nieprzestrzeganie przez wykonawców narodowych planów gospodarczych przepisów wyżej powołanego dekretu o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości, niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych, powoduje powstanie szeregu trudności przy składaniu wniosków do Wojewodów o wywłaszczenie w trybie cytowanego dekretu.

Składanie wniosków do Wojewodów, często niekompletnie udokumentowanych, tuż przed rozpoczęciem robót, z równoczesnym żądaniem udzielenia zezwolenia natychmiastowego objęcia nieruchomości na podstawie art. 15 powołanego dekretu, wpływa na zwolnienie tempa realizacji inwestycji, gdyż Wojewodowie nie mogą udzielać zezwoleń odręcznie.

Celem uniknięcia opóźnienia rozpoczęcia robót, Departament Inwestycji PKPG podaje do wiadomości, że wnioski do Wojewody należy składać co najmniej na 6 tygodni przed zamierzonym terminem rozpoczęcia prac.

Wnioski do Wojewody winny być udokumentowane zgodnie z wymaganiami art. 13 dekretu z dnia 26.4.49 r., a w przypadku wystąpienia o zezwolenie natychmiastowego objęcia nieruchomości, muszą być spełnione warunki art. 15 cytowanego dekretu.

Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego poleca inwestorom centralnym wydanie zarządzeń mających na celu usprawnienie trybu postępowania w wyżej podanym przedmiocie.

DYREKTOR GENERALNY PKPG **Dr Cz. Bąbiński**

86.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT BILANSÓW TOWAROWYCH ARTYKUŁÓW PRZEMYSŁOWYCH

z dnia 29 marca 1950 r.

(znak BJ — 1 — 030 — 4)

w sprawie zgłaszania do PKPG poprawek do planów zaopatrzenia

Instrukcja w sprawie sporządzenia planu zaopatrzenia na cele nieinwestycyjne na rok 1950 zatwierdzona zarządzeniem Przewodniczącego Państw. Komisji Planowania Gospodarczego z dn. 29.4.1949 r. znak: BJ — 1 — 0400 — 23 zobowiązała jednostki składające swe plany do PKPG do złożenia również zmian, poprawek i uzupełnień jeśliby one powstały w wyniku ponownego skontrolowania tych planów.

W związku z tym PKPG zawiadamia, że korekta planów do PKPG powinna być:

a) zgłoszona w terminie do 15 maja br.

b) ograniczona do materiałów podlegających rozdzielnictwu przez PKPG względnie przez instytucje przez nią upoważnione

c) ograniczona jedynie do strony ilościowej

d) ograniczona do zapotrzebowań na cele nieinwestycyjne

e) sporządzona na formularzu wg załączonego wzoru.

Korektę planów zaopatrzenia zgłaszają do PKPG — Dep. Bil. Tow. Art. Przemysłowych:

1. Centrale zaopatrzenia materiałowego lub inne jednostki podległe Ministerstwom: Górnictwa, Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Przemysłu Rolnego i Spożywczego, które plany zaopatrzenia złożyły bezpośrednio do PKPG.

2. Ministerstwa nie wymienione w p. 1 obejmując cały swój resort bez względu na to, czy podległe im jednostki składały swe plany bezpośrednio do PKPG. Ministerstwa, których podległe jednostki — zużywają małe ilości materiałów przydzielanych i z tego powodu nie objęte były rozdzielnikiem, nie powinny w zasadzie zgłaszać do PKPG swych dodatkowych zapotrzebowań. Jednostki te powinny swe zapotrzebowania pokryć w ramach puli materiałowej pozostawionej na ten cel terenowemu aparatowi handlowemu central handlowych. Jedynie w wyjątkowych wypadkach poważnych stosunkowo zapotrzebowań, które nie mogą być pokryte przez centrale handlowe bez specjalnego przydziału, winny zapotrzebowania te być zgłaszane do PKPG zgodnie z niniejszym pismem.

Korekty planów zaopatrzenia w oparciu o niniejsze pismo okólne nie zgłasza Min. Budownictwa.

Jednostki przedkładające PKPG zmiany do planu zaopatrzenia, przesyłają jednocześnie odpisy do właściwych central handlowych.

Jednostki podległe Ministerstwom wymienionym w p. 1 przesyłają ponadto odpisy tym Ministerstwom.

Pod korektą planu zaopatrzenia przedkładaną do PKPG należy rozumieć wyłącznie przedstawienie ilościowych różnic in plus lub in minus w rocznym zapotrzebowaniu, wy-

rażających się bądź wnioskiem o dodatkowy przydział, bądź też zrzeczeniem z części lub całości uzyskanego przydziału.

Wniosek o dodatkowy przydział może być umieszczony w korekcie planu w zasadzie wówczas, jeśli zwiększenie zapotrzebowania jest uzasadnione następującymi przyczynami:

1) zwiększenie planu produkcyjnego wzgl. rozpoczęcie niezaplanowanej początkowo produkcji artykułu do wytwarzania którego służy zapotrzebowany materiał

2) błędy planowania

a) stwierdzenie mniejszego zapasu faktycznego na koniec roku 1949 niż przewidywano w okresie sporządzania planu rocznego

b) uzasadniona obiektywnymi przyczynami, konieczność zwiększenia normy zapasu wzgl. normy zużycia ponad wielkość zaplanowaną

3) udowodnione błędy arytmetyczne, które spowodowały umieszczenie w planie rocznym zbyt małego zapotrzebowania.

We wszystkich innych wypadkach, a więc również i w wypadku gdy otrzymany przydział nie pokrywa zaplanowanego w planie rocznym zapotrzebowania, należy szukać rozwiązania zagadnienia na innej drodze. M. innymi należy szukać możliwości zastosowania mniej deficytowego materiału zastępczego, dążyć do radykalnego obniżenia norm zużycia i zapasu. W wyjątkowych wypadkach, gdy mimo zastosowania tych środków przydział okazałby się niewystarczający, może być umieszczony w korekcie wniosek o dodatkowy przydział.

Zrzeczenie części lub całości przydziału powinno mieć miejsce, jeśli zachodzą przyczyny odwrotne od wyżej podanych. Zatajenie faktu posiadania nadmiernego przydziału deficytowego materiału jest szkodnictwem gospodarczym nie mniejszym niż zatajenie posiadania w nadmiarze samego materiału.

Pismo niniejsze nie dotyczy branży XIV (łożyska toczne). Dodatkowy plan zaopatrzenia na łożyska powinien być opracowany w/g instrukcji zatwierdzonej Zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dn. 18.I.1950 r. Znak: BJ-1-0400/50/6.

Omówienie wzoru formularza

W rubryce 1 należy podać kolejną numerację materiałów wyszczególnionych w rubryce 3.

W rubryce 2 należy podać nazwy materiałów zgodne z nazwami użytymi w planie zaopatrzenia.

W rubryce 3 należy podać zużycie materiałów w roku 1949. Jeśli stan statystyki nie pozwala na określenie rzeczywistego zużycia, należy podać wysokość dostaw danego materiału w roku 1949.

W rubrykach 4 i 5 należy wpisać zapotrzebowania i zużycia odpowiadające ilościom umieszczonym w planie złożonym PKPG.

W rubryce 6 należy podać poprawione zapotrzebowanie na rok 1950 wyliczone przy przestrzeganiu zasad podanych w niniejszym piśmie.

W załączniku do formularza należy uzasadnić, czym zostały spowodowane różnice między zapotrzebowaniem umieszczonym w planie a skorygowanym zapotrzebowaniem.

W rubryce 7 należy podać pełny przydział danego materiału, a więc ilość otrzymaną z rozdzielnika rocznego i wszelkie przydziały dodatkowe uzyskane do chwili opracowania korekty.

W załączniku do formularza należy podać oddzielnie ilości uzyskane z rozdzielnika rocznego i z dodatkowych przydziałów z podaniem znaku i daty pisma przydzielającego.

W rubryce 8 należy podać dodatkowe zapotrzebowanie, które winno być wynikiem odjęcia cyfry rubr. 7 od rubr. 6.

W rubryce 9 zrzeczenie jest to różnica wynikająca z odjęcia cyfry rubr. 6 od rubr. 7.

W rubryce 10 należy podać numer kolejny pozycji załącznika podającego uzasadnienie do rubr. 4.

Uwaga: Ograniczenie w niniejszym piśmie korekty zapotrzebowań do materiałów przydzielanych, jako odcinka szczególnie interesującego PKPG, nie powinno wpłynąć ograniczająco na podjętą akcję kontroli całych planów zaopatrzenia.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Zdzisław Deutschman**

Ministerstwo ....
C Z M ....

WNIOSEK O DODATKOWE PRZYDZIAŁY
oraz zrzeczenia materiałów przydzielonych na rok 1950.

Branża (grupa) materiałowa .... jednostka miary ....

L.p.	Nazwa materiału	Zużycie w 1949	Plan na r. 1950 zapotrzebowanie	Plan na r. 1950 zużycie	Skorygowane zapotrzebowanie	Przydział	Dodatkowe zapotrzebowanie	Zrzeczenie	Nr uzasadnienia
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10

SPROSTOWANIE

Podczas druku Nr 4 Biuletynu PKPG na stronie pierwszej w spisie treści zakradł się następujący błąd: w poz. 64 — w ostatnim wierszu winno być wydrukowane „remontów“ zamiast „rządowych“, co niniejszym prostuje się.

OD ADMINISTRACJI

Administracja Biuletynu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego podaje do wiadomości, że prenumeratę Biuletynu przyjmuje Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Oddział w Warszawie, pl. 3-ch Krzyży 16.

W celu uniknięcia przerwy w otrzymywaniu czasopisma, Administracja prosi o wpłacanie należności najpóźniej na 10 dni przed rozpoczęciem nowego okresu prenumeraty, na konto PKO I-14000, lub przekazem pocztowym pod adresem: PPK „Ruch“ Warszawa, pl. 3-ch Krzyży 16, z zaznaczeniem: „za prenumeratę Biuletynu PKPG“.

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Foksal 15, tel. 8-50-07.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł., półroczna 1.080 zł., roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 16. Konto PKO I-14000
Cena numeru 60 zł.

Druk. „Prasa Demokratyczna“, W-wa, Zamów. Nr 201, z dn. 8.IV.1950 r. Nakład 10.000 egz. Ukończono 26.IV.50 r. B-109.013.